GARSON, ÎNC-O ENCICLOPEDIE!

(1924)

Mihail Bulgakov

În româneşte de Györfi-Déak György

Un corespondent proletar ne scrie:

„*În staţia de cale ferată N., bibliotecarul serveşte în acelaşi timp şi la bufetul organizat într-unul din colţurile vagonului cultural Vladimir Ilici*”.

— Vă rog, luaţi loc, masa e liberă, vin imediat s-o curăţ. Doriţi o bere sau ceva de citit?

— Vasia, bibliotecarul se interesează, ce poftim, o carte sau o halbă de bere?

— Mi… mie să-mi a… aducă un ca… caiet şi-o felie de pâine cu unt.

— Nu ţinem caiete.

— Oh! Mătăluţă… Votre maman… găgugâlcugât…

— Vă rog! Ştiţi cui să vă adresaţi cu asemenea expresii imposibil de redat pe hârtie…

— Pro… pro… protestez!

— Om bun, adu-ne două halbe, dar din acelea pântecoase.

— Aveţi un abecedar şi capodopera tovarăşului Buharin?

— Nou-nouţă, acum am primit-o, e încă călduţă. Gherasim Ivanovici! Deci un Buharin şi-o jumătate de blondă.

— Cu o porţie de icre de crap.

— Dumneata, tot peşte?

— Mie adu-mi ceva de citit.

— Ce-aţi dori?

— Să zicem, ceva scurt şi bun de Gogol.

— Doriţi să-l împrumutaţi? Nici nu poate veni vorba! Împrumutul cărţilor e interzis prin lege. Umpleţi-vă burdihanul şi-ntre timp citiţi cât vă poftеşte inimioara.

— Am cerut un şniţel vienez. Cât să mai aştept, până la Judecata de Apoi?

— Nu vă agitaţi. Abia răsuflu. A trebuit să alerg până-n fundul pivniţei după Programul de la Ehrfurt.

— Iată-l, poftiţi!

— Ura! De dimineaţă stau şi-l aştept. Să citim un rând în cinstea dumneavoastră!

— Abia acum îmi dau seama că sunteţi beat ca un porc. Ce vi s-a urcat aşa la cap?

— Belinski, criticul.

— Să bem în cinstea criticului!

— În cinstea preşedintelui colţului cultural! Onoraţi-ne cu două numere din martie.

— Psst! Hei! O porţie de şuncă vă rog! Iar pruncului un meniu comsomolist, să se mai dezvolte.

— Vă pot recomanda istoria mişcării muncitoreşti.

— Bine, adu mişcarea muncitorească. Las să se deştepte, afurisitul.

— Dintre toţi autorii, cel mai mult îmi place Muscat Ottonel.

— E un tip celebru. Îi întâlneşti numele în toate reclamele, pe toate clondirele de seamă.

— Uite cum zboară garsonul, ca un vultur.

— E-un băiat de aur. Se străduieşte să-i mulţumească pe toţi şi pune atâta inimă în ceea ce face.

— E-un înger!

— Gherasim Ivanovici, în numele întregului colectiv de cititori, ura!

— A… amintiţi-vă un… uneori, prin… prieteni, să ci… citiţi câteva pagini în ci… cinstea lui!

— Dacă o-mbulinează, îl îngropăm cu toată pompa. O va duce mai bine acolo, jos, decât a dus-o aicea, sus.

— Finit-kaput!

— Toarnă, frate, toarnă. Fără milă. Hai, să trăieşti!